

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 102/2010-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. F., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, zastúpeného advokátom JUDr. J. K., B., ktorou namieta

a) porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 2 a 5 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 183/09,

b) porušenie svojho základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Tos 22/2009 z 20. apríla 2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. F. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 14. augusta 2009 doručené podanie J. F., v tom čase vo výkone väzby (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. K., B., označené ako „*Sťažnosť pre zaujatosť predsedu Okr. súdu voči mojej osobe a sťažnosť pre porušenie urýchlenosti rozhodovania o zákonnosti väzby*“.

Aj keď podanie sťažovateľa bolo značne nezrozumiteľné a neprehľadné, z jeho obsahu možno vyvodit', že zámerom sťažovateľa bolo podať sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 8 ods. 2 a 5 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 183/09, pričom jednotlivé sťažnostné námietky sťažovateľa smerujú

a) proti výrokom predsedu senátu okresného súdu JUDr. R. B. (ďalej len „predseda senátu“), ktoré mali byť vyslovené po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 T 183/09 z 3. júna 2009, a

b) proti postupu okresného súdu súvisiacemu s rozhodovaním o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu.

Vo vzťahu k výrokom predsedu senátu sťažovateľ v podaní najmä uvádza:

„Dňa 03. 06. 2009 po vynesení rozsudku senátom Okresného súdu, ma predseda senátu JUDr. R. B. nazval a označil veľkým podvodníkom, napriek tomu, že nemal právo uvádzať svoj súkromný názor na moju osobu... sudca nesmie preukazovať svoj osobný názor na daní stíhaný skutok, pokiaľ nie je súdom právoplatne rozhodnuté... predseda senátu vážne porušil etiku súdnictva a svojimi výrokmi voči mojej osobe jasne preukázal stret záujmov a aj z toho dôvodu som presvedčený o tom, že samotné hlavné pojednávania čo predchádzali samotnému verdiktu neboli vedené len čisto v profesionálne nestrannom smere, ale boli vedené v rovine zaujatosti.“

Z podania a priloženej dokumentácie ďalej vyplýva, že sťažovateľ podal 19. júna 2009 „*Sťažnosť na senát Okresného súdu BA5 a vojenského prokurátora na zaujatosť voči mojej osobe*“, ktorej obsahom je aj námietka zaujatosti voči predsedovi senátu okresného súdu. Prípisom z 22. júla 2009 predseda senátu sťažovateľovi oznámil, že o jeho námietke zaujatosti „*sa nekoná*“ vzhľadom na skutočnosť, že „*nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 4 Tr. por.*“.

Sťažovateľ vo svojom podaní tvrdí, že popísaným postupom predsedu senátu „*došlo k porušeniu čl. 5 ods. 4 dohovoru; čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 8 ods. 2 a 5 a čl. 38 ods. 1 Listiny v súvislosti s právom na nezaujatého sudcu*“, a preto žiada, aby ústavný súd „*nariadil krajskému súdu, aby celú vec trestného konania vrátil na prvostupňový súd. Ak vyhovie Ústavný súd mojej žiadosti žiadam o možnosť, aby bola moja trestná vec pridelená na inom okresnom súde v Bratislave a aby bol na hlavných pojednávaniach prítomný dozorový prokurátor.*“.

Vo vzťahu k postupu okresného súdu súvisiacemu s rozhodovaním o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu sťažovateľ neuvádza, kedy túto žiadosť podal, uvádza však, že okresný súd o nej rozhodol 3. júna 2009, pričom „*som sa odvolal voči zamietnutiu prepustenia z väzby na slobodu dňa 03. 06. 2009. Odo dňa odvolania sa, do dnešného dňa uplynula doba 68 dní. Do dnešného dňa som nebol oboznámený o ďalšom pojednávaní ohľadne prepustenia z väzby na slobodu, prípadne mi ani nebolo doručené uznesenie o jej zamietnutí... Mám za to, že mi boli porušené moje práva zaručujúce mi dohovor, ako aj Ústava SR v článku 17 ods. 2 a 5 a preto žiadam ústavný súd, aby zrušil uznesenie OS 1 T 183/08 a prepustil ma z väzby neodkladne na slobodu.*“.

Dňa 4. septembra 2009 doručil sťažovateľ ústavnému súdu ďalšie podanie označené ako „*Doplnenie sťažnosti zo dňa 10. augusta 2009 podanej na Ústavný súd SR*“, ktorej obsahom je „*... sťažnosť na Krajský súd Bratislava za porušenie základných ľudských práv a práva na obhajobu*“. Sťažovateľ v podaní ďalej uvádza, že „*Dňa 18. 03 2009 bola na OS BA5 prejednávané prijatie peňažnej záruky navrhovateľkou mojou matkou M. F. OS BA5 návrh na prijatie peňažnej záruky zamietol, na čo som podal odpor priamo na pojednávaní,*

ako aj navrhovateľka záruky M. F., a samotná vec odvolania bola postúpená krajskému súdu na prerokovanie a rozhodnutie. Krajský súd na neverejnom zasadnutí požadovanú záruku zamietol a vo veci rozhodol.“. Sťažovateľ namieta, že v odôvodnení uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 Tos 22/2009 z 20. apríla 2009 sa „uvádza, že moja matka... bola o prejednávani odvolacieho súdu upovedomená“, pričom predvolanie jej bolo doručené až „v deň pojednávania v obedňajších hodinách a samotný súd konal v hodinách ranných... Samotná osobná prítomnosť pred súdom je nevyhnutná, keď to vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu vyžaduje povaha skutočnosti... Mám za to, že krajský súd vážne porušil práva moje, ako aj mojej matky M. F., zaručujúce čl. 5 ods. 4 dohovoru, ako aj Ústava SR a s tým súvisiace aj právo na obhajobu. Preto žiadam Ústavný súd SR, aby zrušil uznesenie KS BA 1 Tos 22/2009 a nariadil KS BA, aby ma neodkladne prepustil z väzby na slobodu.“.

Napriek tomu, že aj v poradí druhé podanie sťažovateľa je značne nezrozumiteľné, možno z neho vyvodiť, že ním namieta porušenie svojho základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Tos 22/2009 z 20. apríla 2009.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Pri predbežnom prerokovaní ústavný súd vzhľadom na nezrozumiteľnosť podaní sťažovateľa (podľa riadne predloženého splnomocnenia zastúpeného kvalifikovaným právnym zástupcom) v prvom rade skúmal, či podania sťažovateľa kvalifikované ústavným súdom ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy obsahujú všetky náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). V tejto súvislosti ústavný súd konštatoval, že sťažnosť neobsahuje návrh rozhodnutia (petit) vymedzený presne, určito a zrozumiteľne [v súlade s čl. 127 ods. 2 a 3 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde], teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (porovnaj napr. III. ÚS 17/03, III. ÚS 234/04). Vo vzťahu k sťažnostnej námietke, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich práv postupom okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, nie je navyše uvedené, kedy túto žiadosť podal, resp. doručil okresnému súdu, t. j. nekonkretizuje, v akom období malo dôjsť k zásahu do jeho ústavou garantovaných práv (ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje, že v priebehu trestného konania sťažovateľ podal viacero žiadostí o prepustenie z väzby na slobodu).

V nadväznosti uvedené skutočnosti ústavný súd zdôrazňuje, že nie je z úradnej povinnosti povinný odstraňovať taký rozsah nedostatkov, aký vyplýva z podaní sťažovateľa. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (m. m. IV. ÚS 409/04).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

V danom prípade sťažovateľ predložil k podaniam aj splnomocnenie pre svoje zastupovanie v konaní pred ústavným súdom riadne podpísané advokátom JUDr. M. K. a nežiadal o ustanovenie právneho zástupcu. Z obsahu jeho podaní sa dá usudzovať, že predloženie splnomocnenia bolo len formálne a sťažovateľ koncipoval svoje podania sám. Túto skutočnosť ale ústavný súd nie je povinný skúmať, a prípadne na základe tohto úsudku tolerovať vo zvýšenej miere nedostatky sťažnosti z hľadiska nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí, resp. vyzývať sťažovateľa, resp. jeho právneho zástupcu na ich odstránenie.

Na tomto základe ústavný súd konštatoval, že podania sťažovateľa v predloženom znení nespĺňajú náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Napriek uvedenému ústavný súd pri predbežnom prerokovaní skúmal, či neexistujú aj ďalšie dôvody na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa výrokmi predsedu senátu vyslovenými po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 T 183/09 z 3. júna 2009

V súvislosti s uvedenou sťažnostnou námietkou sťažovateľa ústavný súd poukázal na skutočnosť, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane tiež zdôrazňuje, že trestné konanie je od svojho začiatku až po právoplatné skončenie procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácií garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj konajúcich súdov naprávať, resp. korigovať jednotlivé pochybenia, ku ktorým došlo v dovtedajšom priebehu trestného konania. Spravidla až po právoplatnom skončení trestného konania možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (napr. II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07).

V danom prípade mal sťažovateľ právo všetky svoje námietky proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 T 183/09 z 3. júna 2009 vrátane svojich námietok voči výrokom predsedu senátu okresného súdu uplatniť v odvolaní, resp. v odvolacom konaní, pričom o týchto námietkach bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd ako odvolací súd. Právomoc odvolacieho súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Na tomto základe ústavný súd konštatoval, že v časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich ústavou garantovaných práv výrokmi predsedu senátu okresného súdu, existujú dôvody na odmietnutie jeho sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu.

2. K namietanému porušeniu označených práv postupom okresného súdu súvisiacim s rozhodovaním o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu

Z časových súvislostí uvádzaných v sťažovateľových podaniach a z obsahu vyžiadaného súdneho spisu okresného súdu ústavný súd zistil, že sťažnosť sťažovateľa v tejto časti smeruje proti rozhodovaniu okresného súdu o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu z 20. mája 2009 doručenej okresnému súdu prostredníctvom jeho právneho zástupcu 25. mája 2009.

Zo súdneho spisu vyplýva, že okresný súd rozhodol o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu na hlavnom pojednávaní konanom 3. júna 2009 tak, že ju zamietol. Na tomto verejnom pojednávaní okresný súd zároveň vyhlásil v trestnej veci sťažovateľa aj odsudzujúci rozsudok; sťažovateľ bol uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona a prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona a odsúdený k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní šesťnásť rokov.

Právny zástupca sťažovateľa podal proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 T 183/09 z 3. júna 2009, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, sťažnosť, ktorá bola okresnému súdu doručená 9. júna 2009. Následne boli okresnému súdu 17. a 19. júna 2009 doručené odvolania sťažovateľa a jeho matky, ako aj odvolanie právneho zástupcu sťažovateľa proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu, ktoré okresný súd bezodkladne zaslal na vyjadrenie ďalším stranám trestného konania (21 poškodených). Z uvedeného dôvodu okresný súd predložil krajskému súdu spis na rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 T 183/09

z 3. júna 2009 až 6. augusta 2009. O sťažnosti rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 Tos 48/2009 z 27. augusta 2009 tak, že ju zamietol.

V období po doručení sťažnosti ústavnému súdu prebiehalo odvolacie konanie. Krajský súd o odvolaniach sťažovateľa a jeho matky rozhodol 21. januára 2010 tak, že ich uznesením sp. zn. 2 To 92/2009 zamietol. V čase predbežného prerokovania sťažnosti sa sťažovateľ po právoplatnom odsúdení nachádzal už vo výkone trestu odňatia slobody.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd rozhodol o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu v lehote 9 dní od doručenia, t. j. urýchlene. Po podaní sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 T 183/09 z 3. júna 2009, ktorým okresný súd zamietol sťažnosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu doručenej okresnému súdu 9. júna 2009, ju okresný súd predložil príslušnému krajskému súdu na rozhodnutie až 6. augusta 2009, t. j. takmer 2 mesiace od doručenia.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Za iné dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej

moci, ku ktorým reálne došlo, ako aj ich ústavnoprávny rozmer a únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práv, ktorých porušenie sa namieta (m. m. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 362/09), vrátane posúdenia, či tieto pochybenia, resp. nedostatky reálne spôsobili, alebo mohli spôsobiť sťažovateľovi ujmu na jeho ústavou garantovaných právach.

Vychádzajúc z uvedeného bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či zdĺhavý postup okresného súdu pri predkladaní sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu sp. zn. 1 T 183/09 z 3. júna 2009 krajskému súdu pre účely rozhodnutia o tejto sťažnosti možno vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu považovať za také pochybenie tohto súdu, ktoré reálne mohlo vyvolať tak intenzívny zásah do ústavou garantovaných práv sťažovateľa, na základe ktorého by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné vysloviť porušenie základných práv sťažovateľa podľa ústavy, listiny, resp. práv podľa dohovoru, ktorých vyslovenia porušenia sa touto sťažnosťou domáha.

Pri posudzovaní tejto otázky ústavný súd nepochybňoval svoju doterajšiu judikatúru týkajúcu sa záruk vyplývajúcich z čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru, z ktorých okrem iného vyplýva požiadavka urýchleného rozhodovania o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát konštatoval, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti (napr. III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03, III. ÚS 126/05, IV. ÚS 62/08 atď.). V konaní sp. zn. III. ÚS 126/05 ústavný súd uvedený právny názor ešte viac zvýraznil, keď uviedol, že požiadavke neodkladnosti, resp. urýchlenosti spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne.

V danom prípade okresný súd síce v primeranom čase rozhodol uznesením sp. zn. 1 T 183/09 z 3. júna 2009 o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, ale zásadu urýchleného rozhodovania o väzbe nepochybne porušil svojím postupom pri predkladaní sťažnosti sťažovateľa proti tomuto uzneseniu krajskému súdu. Zdĺhavý postup okresného súdu pri predkladaní spisu krajskému súdu na rozhodnutie

o sťažnosti sťažovateľa nemôže ospravedlniť ani jeho z hľadiska procesnej ekonómie (v zásade) racionálny zámer predložiť príslušný súdny spis krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti tak, aby krajský súd mohol súčasne rozhodovať aj o odvolaní proti odsudzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa (k tomu bolo potrebné doručiť tento rozsudok všetkým stranám trestného konania a vyčkať na uplynutie lehoty na podanie odvolania). Na druhej strane ústavný súd vzal do úvahy skutočnosť, že uvedené pochybenia okresného súdu súvisiace so zdĺhavým doručovaním spisu krajskému súdu v konečnom dôsledku nespôsobili sťažovateľovi ujmu na jeho práve na osobnú slobodu garantovanom tak ústavou, listinou, ako aj dohovorom vzhľadom na skutočnosť, že bol medzičasom právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody, pričom doba, počas ktorej bol vo väzbe, sa mu podľa uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 T 183/09 z 12. februára 2010 započítala do doby výkonu trestu odňatia slobody.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatoval, že vo vzťahu k tejto sťažnostnej námietke sťažovateľa existujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

3. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos 22/2009 z 20. apríla 2009

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 1 T 183/09 ústavný súd zistil, že namietané uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 20. apríla 2009, pričom sťažovateľ doručil v poradí druhé svoje podanie týkajúce sa označeného uznesenia krajskému súdu ústavnému súdu až 4. septembra 2009. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ v tejto časti doručil ústavnému súdu sťažnosť zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že v časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich ústavou garantovaných práv uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos 22/2009 z 20. apríla 2009, existujú dôvody na odmietnutie sťažnosti aj z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Na základe sumarizácie svojich čiastkových záverov k sťažnosti ako celku, ako aj k jednotlivým sťažnostným námietkam ústavný súd pri predbežnom prerokovaní rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2010